

'laat ik nu leggen...' – Jan Hendrik Leopold

- voor de getuigen van het Palingshuis –

laat ik nu leggen lichte dingen,
rozenblaadjes over haar huid:
vele lippen en ogen, vlindervingers,
alles wat aanraakt en niet verroert

was ze maar, was ze maar van was,
Cararamarmer of brons, een raar metaal,
zeldzaam als albast: we zouden om
en om haar gaan, een vinger leggen
op een welving, ogen neerlaten
in een kloof, de tijd opmeten tussen
val en plons zoals bij een diepe bron

en ja, de suppoosten zouden slapen
terwijl wij in een kring in het zaaltje
staan, een lichtkring van een wagen
die tegemoet komt om te doden

soms daalt het goddelijke op aarde
en dat is dodelijk: je wil bezwijmen
en moet verder schrijven, bonken
op een grendel die niet zal wijken

zonder hoop moet je de tijd vergunnen
wat de tijden toekomt: de rijping, het
roekeloze van een onwennige mond,
handen die grijpen zonder grip

wie zal dit begrijpen, wie heeft begrip
voor dit wegslippen, neerstorten van
de hoogste heuvel, een berg van
schaamte omdat je toekijkt en talmt
terwijl in je oren en aders een toren
galmt, een gewijde zanger die oproept
tot gebed: ooit lag je met zoiets in bed

en nooit kwam je nader: het schone schuwt
nabijheid, alleen op afstand kan je
beschouwen, als kikker of adelaar

het schone dat weifelt tussen man en vrouw,
jongen of meisje, de goden kennen het:
deze afstand, soms komt het ter aarde neder
en dat is te veel voor ons verstand

't Palingshuis 15 juli 08

Staf De Wilde